

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **H.M.S.R.B.**, P. X., proti žalovaným: 1/ **R.K.** a 2/ **P.K.**, obidvaja bývajúci v B., **o privolenie súdu k výpovedi z nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17 C 271/00, o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. júla 2006 sp.zn. 6 Co 76/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) uznesením z 18. júla 2006 sp.zn. 6 Co 76/06 potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II (súd prvého stupňa) z 21. decembra 2005 č.k.17 C 271/00-90, ktorým súd zamietol návrh žalovaného 1/ na odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie proti jeho rozsudku z 18. marca 2002 č.k. 17 C 271/00-72. Odvolací súd tak rozhodol podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov – ďalej iba „O.s.p.“) majúc za to, že súd prvého stupňa správne ustálil, že žalobca nesplnil jeden z predpokladov odpustenia zmeškania lehoty podľa § 58 ods. 1 O.s.p. Návrh na odpustenia zmeškania lehoty, s ktorým spojil i zmeškané odvolanie, totiž nepodal v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky, ktorá bránila jeho podaniu. Uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa bol žalovanému doručený v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p. Doručovateľ pošty vykonal prvý neúspešný pokus o doručenie zásielky „s výzvou o opakované doručenie“ dňa 10. mája 2002 a opakovaný neúspešný pokus o jej doručenie dňa 13. mája 2002, kedy ju aj uložil na pošte. Zo správy Zboru väzenskej a justičnej stráže, doručenej súdu z 2. decembra 2005, súd tiež zistil, že žalovaný 1/ bol v čase od 29. apríla 2000 do 30. apríla 2001 vo väzbe a v čase od 17. januára 2002 do 13. mája 2002 vo výkone trestu odňatia slobody. Ak teda žalovaný 1/ návrh na odpustenie zmeškania lehoty podal

17. októbra 2005, urobil tak po uplynutí pätnásťdňovej lehoty od odpadnutia prekážky urobienia zmeškaného úkonu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu žalovaný 1/ podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že jeho postupom a rozhodnutím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, „nakoľko potvrdením uznesenia o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty účastník stratil možnosť podať opravný prostriedok.“ Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že postup doručovateľa bol v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p. V rozhodnom čase bol totiž vo výkone trestu odňatia slobody. O tejto prekážke riadneho doručenia doručovateľ pošty vedel. Podľa žalobcu prekážka podania odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odpadla až 3. októbra 2005, kedy sa dozvedel o tom, že je voči nemu vedené občianske súdne konanie o žalobe o privolenie súdu k výpovedi z nájmu bytu, a nie v deň jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ako to nesprávne ustálil odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či je tento opravný prostriedok vôbec prípustný, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené, je dovolanie prípustné vtedy, ak v ňom odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) .

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd ním potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení

nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Dospel ale k záveru, že takou vadou konanie súdov nižších stupňov nie je postihnuté.

Zamietnutím návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (a potvrdením prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom) nedošlo k odňatiu možnosti pred súdom konať. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, v zmysle ktorého súd neodníme účastníkovi konania možnosť konať pred súdom tým, že zamietne jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty (§ 58 ods. 1 O.s.p.), keď neuzná ním tvrdený dôvod za ospravedliteľný. Podľa dovolacieho súdu uvedený záver platí i v prípade zamietnutia návrhu na odpustenie zmeškania lehoty z dôvodu, že účastník podal návrh po uplynutí pätnástich dní po odpadnutí prekážky. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. totiž odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom (aplikáciou hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav) sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia. To platí aj v prípade posúdenia opodstatnenosti a včasnosti návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Aj tu ide o právne posúdenie zisteného skutkového stavu, ktorého prípadná nesprávnosť zakladá vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), a nie vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Predmetom dovolacieho prieskumu je len rozhodnutie o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Iba vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu možno skúmať existenciu procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. zakladajúcich prípustnosť dovolania. Pri rozhodovaní o žiadosti žalovaného 1/, aby mu súd odpustil zmeškanie lehoty na podanie odvolania, ale k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ako už bolo uvedené vyššie, nedošlo.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nemožno vyvodit' z ustanovení § 239 O.s.p., ale ani z ustanovení § 237 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného 1/ odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Dovolací súd nerozhodol o náhrade trov dovolacieho konania, pretože v danej veci sa neuplatnila zásada zodpovednosti za výsledok sporového konania.

So zámerom, aby sa v budúcom konaní o odvolaní žalovaného 1/ (ktoré má nasledovať po právoplatnosti rozhodnutia o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty – porovnaj napr. Zborník IV, str. 1101) predišlo prípadnému porušeniu procesných práv tohto účastníka, dovolací súd považuje za potrebné mimo rámec tohto dovolacieho konania uviesť, že nepovažuje za správny záver odvolacieho súdu zaujatý v odôvodnení jeho rozhodnutia, že doručenia rozsudku súdu prvého stupňa „bolo vykonané v súlade s ust. § 47 ods. 2 O.s.p.“.

Z doručenky na č.l. 76 spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že doručovateľ pošty sa prvýkrát pokúsil o doručenie zásielky žalovanému 1/ na adresu jeho trvalého bydliska 10. mája 2002. O doručenie zásielky sa znova pokúsil 13. mája 2002, kedy zásielku, po neúspešnom pokuse o jej doručenie, uložil na pošte. Z hľadiska účinnosti náhradného doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. nie je rozhodujúce, či sa adresát v mieste doručenia zdržoval v čase uloženia zásielky, ale iba to, či sa tam zdržoval v čase prvého pokusu o doručenie zásielky. Totižto v prípade, že sa adresát nezdržoval v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie, nemohol byť doručovateľom ani upovedomený, že

mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Zo správy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže z 29. novembra 2005 (na č.l. 89 spisu súdu prvého stupňa) vyplýva, že žalovaný 1/ bol v čase od 17. januára 2002 do 13. mája 2002 vo výkone trestu odňatia slobody. V čase prvého pokusu o doručenie zásielky (10. mája 2002) sa teda v mieste doručenia nezdržoval.

K platnému doručeniu písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. nedôjde, ak sa adresát v mieste doručenia v čase doručovania nezdržiaval (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 94/2000, uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2001). Iba riadne a predpisom vyhovujúce doručenie rozhodnutia má ten dôsledok, že odvolacia lehota začne bežať osobe, ktorej je doručované (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu zo 17. novembra 1967, sp.zn. 6 C 183/67, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1968, zošit č. 2-3, str. 140, pod por.č. 19/1968).

Vychádzajúc z uvedeného možno ustáliť, že žalovaný 1/, keďže mu rozsudok súdu prvého stupňa nebol riadne doručený, ani nemohol zmeškať lehotu na podanie odvolania. Ak teda súdy nižších stupňov zamietli jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty, v skutočnosti, hoci vychádzajúc z neprávneho právneho posúdenia veci, rozhodli správne. Predmetom úpravy ustanovenia § 58 ods. 1 O.s.p. je totiž inštitút odpustenia následkov zmeškania procesnej lehoty. Podľa dovolacieho súdu ale žalovaný 1/ nezmeškal lehotu na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, a to z toho jednoduchého dôvodu, že rozsudok mu nebol riadne doručený, a to ani náhradne podľa § 47 ods. 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. marca 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

